Eu număr doar orele însorite

On Martie 01, 2019

Felul în care știința abordează lumea și lucrurile ei impune repere noi, un alt limbaj și alte reprezentări.

Mă interesează în mod deosebit să aflu calea de pătrundere într-o stare supraomenească de perfecțiune și beatitudine, ca succesiune a momentelor de efervescență intelectuală, de revărsare spontană a vieții unei alte Persoane din mine, încât să încep să clădesc un nou imperiu de realitate și să devin un simbol al măreției de a îmbrățișa schimbarea la față a lumii.

Triumful acestei intenții îl constituie cucerirea mijloacelor de limbaj care alcătuiesc aspectul exterior al unei opere de artă: culoare, linie, volum, dar și aspectul interior al Omului Nou cu care intru în contact, relevant prin sensibilitatea de a recepta lumea în detaliile unei epoci care a avut și lumini și umbre. Aici nu plutește umbra efemeră a lucrurilor manifestate în termeni de valoare sau preț, ci densitatea vizuală a informației pe care o furnizez printr-o juxtapunere a culorilor definitorie unui mare maestru al paletei.

Evident, mijlocul de a realiza ceva atât de spectaculos precum transformarea omului într-o dublură a sa mult mai sofisticată, cu ajutorul mijloacelor de reprezentare a cuvintelor, fără să intru în conflict cu legile naturii de îndată ce prind prilejul unei eschivări de la granițele convenționale ale naturalului, este claritatea convingerii că nu există idei înnăscute, ci doar născocite. În acest caz, apelez la acțiunea culorii asupra intențiilor artistice de reprezentare a unei asocieri între contrastul vizual și imaginea exprimată în plan lexical.

Așadar, operația trebuie exersată nu atât asupra obiectelor sensibile externe, ci mai cu seamă asupra operațiilor minții, percepute și reflectate printr-o linie imaginară care desparte trecutul de viitor, lumea de sus cu lumea de jos, o simplă linie de contur a conținutului de inspirație ce asigură înlănțuirea noțiunilor de creație într-o formă logică și cât mai accesibilă cititorilor.

Culoarea predominantă din tabloul pe care îl descriu este argumentul dominant dintr-un text al cărui traducere este "Eu număr doar orele însorite".

Leadership: Poți să elaborezi o viziune nouă a noțiunilor de „autor" și „capodoperă" în jurul unei experiențe de tipul "You never get tired of reading it" din perspectiva raportării la un storytelling care odată început, nu mai poate fi terminat?

A ridica cuvântul la rang de exprimare și exprimarea la rang de virtute este mărturia unei viziuni care se realizează în mod plenar într-o legătură cu lumea - din punct de vedere al conținutului unei arte plină de fapte. Dar din punct de vedere al conținutului de semnificație se distinge vizibilitatea unei persoane diferite care își accentuează puternic prezența într-un storytelling care te duce într-o călătorie misterioasă. You never get tired of reading it !

Simpla mea prezență într-un cadru al gândirii estetice cu scopul de a defini o nouă trăsătură a progresului creației, mai ales parcursul plin de avânt spre definirea unei identități a conceptului de Om Perfect, chiar dacă pare o utopie a rațiunii absolute, denotă caracteristicile stilului meu de a construi o povestire de succes. O povestire a cărei calitate izbitoare nu stă tocmai în firescul unei vieți trăite pentru lucrurile frumoase, ci în necesitatea unei atenții îndreptate către misterul unei făpturi dintr-un alt timp ce se amestecă lucid în regulile unui joc absurd de lumini și umbre.

Dovada unei inteligențe artistice și a unei autenticități a fibrei scriitoricești este dată de conținutul de semnificație pe care se bazează relația dintre vizual și textual, integrată într-o poveste de impact.

La o adică, este și acesta un mod de a mă adresa științei cele mai înalte: oare până unde sunt dispus să mă întâlnesc cu mine însumi astfel încât realitatea să capete imanența unei materialități absolute care să evoce corporalitatea compactă a textului și a semnului, supusă necesității de a fi veridică, de a suporta o referire la adevărul lumii reale?

Poate că perfecțiunea înseamnă să experimentez alteritatea, să mă raportez la mine ca la o ființă trăitoare într-un loc practic inaccesibil, sau într-un univers infinit, într-un spațiu secret al experiențelor de neuitat pline de aventura unei științe totale. Așadar, simt o datorie față de cealaltă jumătate a mea dintr-un alt spațiu-timp. Simt că trebuie să o ascult și totodată să-i ofer oportunitatea de a-i face cunoscute convingerile, temerile, neliniștile, visele mele legate de miraculosul univers al artei.

Autorul este simbolul "mâinii care scrie tot" printr-o persoană interpusă între subiect și obiect, printr-un relativ și subtil acord față de tot ceea ce este diferit. El asociază jocurile de limbaj cu jocurile rol în care domină sentimentul de dependență al omului fată de un alt om, pe care creația îl necesită cu adevărat.

Capodopera unui artist este ceea se distinge dincolo de forța vizuală, este procesul continuu de simbolizare pe care îl necesită experiența redării unei lumi interioare, a unei micro lumi spectaculoase, dintr-un unghi revelator.

Leadership: Îți poți citi cu ușurință gândurile precum o imagine într-o oglindă, conform deprinderii de a surprinde ceea ce pare de neînțeles într-un spațiu unde totul este interpretat drept o creație fără sfârșit?

În romanul lui Umberto Eco, "Numele Trandafirului", există un fragment care îmi amintește de felul în care mă luptam să înțeleg o anumită direcție imprimată științei pe care o slujeam și o cultivam în scrierile mele:

"Am pornit-o hotărât spre labirint. Intram aici singur pentru prima oară, umbrele lungi aruncate de felinar pe pardoseală mă îngrozeau ca și nălucirile din noaptea dinainte. Mă temeam în orice clipă să nu mă pomenesc în fața altei oglinzi, pentru că în așa fel este magia oglinzilor încât chiar dacă știi că sunt oglinzi ele nu încetează să te neliniștească."

Întotdeauna când te apropii de un răspuns la dilemele tale se întrevede un alt numitor comun, o altă față a realității, un alt drum și un nou început. Ştiința se măsoară în capacitatea intuiției de a surprinde ceea ce inițial pare de neînțeles. Pe scara mândriei de a fi altfel, de a aparține unei elite privilegiate, în fața căreia orice rațiune capătă o poziție dominantă, printr-o subtilă oglindire a realității în conștiință, acest lucru constituie un fel de paralelism cu felul meu original de a fi, cu acea parte importantă din mine despre care vă spuneam mai sus.

Chiar și acum există un conflict între mine și leadership, între cerințele Egoului care vrea să spună totul și cerințele de protecție ale științei superioare care nu se vrea culeasă și înțeleasă decât de spiritele reflexive, de aceste drepte dominante așezate particular față de axele de coordonate ale forței totale exercitate asupra alcătuirii unei noi forme de gândire.

Cum oare să-i las pe alții să îmi afle toate tainele fără să mă grăbesc în întâmpinarea acelei nevoi de bază a leadershipului, care cere mai întâi de toate răbdare, stăruință, prudență și

discreție?

O creație fără sfârșit are ca trăsătură principală posibilitatea de a privi lucrurile din perspectiva unei științe care abordează o temă de maxim interes în ansamblul ei, dar și în diversitatea sa, încât să schimbe realitatea pe care o cunoști și în care trăiești.

Eu număr doar orele însorite este linia de contur a conținutului unui tablou redat prin delicata interpretare a unei realități interioare, prin acuratețea evocării artistice și prin puterea imaginației. Dar mai ales prin puterea cromatică a contrastelor dintre două ființe diferite: una care își înfățișează rostul în proiectarea demersului literar, cealaltă care tinde permanent spre frumosul unei lumi așternute pe pânză.

Source: https://neculaifantanaru.com/eu-numar-doar-orele-insorite.html